

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรม เราเป็นชาวพุทธ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เรามีพื้นฐาน พื้นฐานของความเป็นชาวพุทธ พื้นฐานของความเป็นชาวพุทธ
ศึกษาในพระไตรปิฎก เราจะภูมิใจขึ้นมากกว่ากึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง

คำว่า “กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง” หลวงปู่มั่นท่านพูดไว้ เวลาครูบาอาจารย์
เล่าให้ฟังว่าหลวงปู่มั่นท่านพูดไว้ว่า ศาสนาจะเจริญตั้งแต่สมัยพระจอมเกล้าฯ พระจอมเกล้าฯ
ท่านย้ายออกมาแล้วท่านพยายามจะฟื้นฟูของท่านๆ ฟื้นฟูของท่านแล้วท่านก็ต้องสึกไปเพื่อ
ครองราชย์

สุดท้ายแล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมาค้นคว้าของท่าน เวลาท่านค้นคว้าของท่าน เรา
จะบอกว่า ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งเพราะคนมีบุญมีกุศล คนที่มีบุญ
นะ เวลาหลวงปู่มั่นท่านบอกว่าท่านปรารถนามาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน เวลาแม่ชีแก้ว แม่ชีแก้วท่านพูดถึงหลวงตามหาบัว ท่านเทศน์
ถึงหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ ท่านพูดถึงว่าพวกนี้พวกมีบุญทั้งนั้น อดีตชาติเสวยชาติเป็นภพชาติที่
ยิ่งใหญ่ทั้งนั้น คำว่า “ยิ่งใหญ่ของท่านขึ้นมา” เวลาท่านเกิดมาแล้วท่านถึงมีจุดยืนของท่าน

พอท่านมีจุดยืนของท่าน ท่านมีความมั่นคงของท่าน ท่านพยายามค้นคว้าของท่าน ท่าน
ทำเพื่ออะไร ท่านทำขึ้นมาให้หัวใจของท่านเป็นธรรมๆ ใจ

ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวง
ปู่มั่น พอเจริญในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านวางรากฐานไว้ๆ ถ้าศาสนาเจริญต้องเจริญ
ในหัวใจของสังคม ศาสนาต้องเจริญในหัวใจของมนุษย์ ถ้ามนุษย์มีเมตตาธรรม มนุษย์มีสติมี
ปัญญา ศาสนามันเจริญ เจริญตรงนี้ใจ

เวลายุคเจริญแล้วเสื่อมนะ แล้วเสื่อมแล้วเจริญนะ กว่าที่ศาสนาฉันจะเจริญขึ้นมาได้ เวลา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเกิดมา คุณิ พระจอมเกล้าฯ ท่านศึกษาพระไตรปิฎกเหมือนกัน เวลา ทำทำไมมันไม่เหมือนกันละ ทำไมในพระไตรปิฎกสอนอย่างหนึ่ง พฤติกรรมของพระเป็นอีก อย่างหนึ่งละ เวลาครูบาอาจารย์ท่านออกประพฤติปฏิบัติของท่านมันทำไมเป็นอย่างนั้นละ

ยุคเสื่อม ยุคเสื่อมนะ ยุคเสื่อมไม่มีใครเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น นรกสวรรค์ไม่มี ทำสิ่งใดก็ได้ ทำ ตามความพอใจของตน เวลาเมื่อแต่อำนาจ เวลาแสวงหาอำนาจขึ้นมาเพื่อเหยียบย่ำทำลายกัน เพื่อ ฉกฉวยผลประโยชน์ต่อกัน แล้วมีผู้มีบุญมาเกิด มีผู้มีบุญมาเกิด ท่านชวนชวาชของท่าน ท่าน กระทำของท่าน เพราะท่านเชื่อมั่นในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไง

ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันประเสริฐ มันประเสริฐที่ไหนละ มัน ประเสริฐจากการค้นคว้า การแสวงหาไง เวลาหลวงปู่พุทธท่านเล่าให้ฟัง เวลาท่านอุปฐาก หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์วิเวกไป มันมีปะขาว มันมีฌรรย์น้อย เขาเสียดสี เขาดูถูก เขาทำลาย ใน ประวัติหลวงปู่มั่นนะ เวลาพระห่มผ้าสีดำๆ มา ว่านี่เสื้อเย็นๆ คิดว่าเป็นเสื้อสมีง ไง ตื่นกลัวกันไป หมดเลย

สมัยโบราณ ถนนหนทางยังไม่มี พวกอยู่ป่าอยู่เขา เขาก็มีความรู้สึกนึกคิดของเขาอย่าง นั้น ประเพณีวัฒนธรรมของเขา เขามีความเชื่อของเขาอย่างนั้น ถ้าเขามีความเชื่อของเขาอย่างนั้น เขาเห็นพระพุทธรูปมา เขาวังหนีกันหมดเลยนะ เขาวัง เขากลัวไง เพราะอะไร เพราะว่าสังคัมมัน เสื่อมทรามมา สังคัมเสื่อมทรามมา เวลาสังคัมเสื่อมทรามมา กว่ามันจะฟื้นฟูขึ้นมา มันต้องคนที่ มีบุญนะ คนที่มีบุญมีกุศลมันถึงคำจูนขึ้นมาได้ เวลาคำจูนขึ้นมา คำจูนด้วยอะไร คำจูนด้วย พฤติกรรมของท่าน คำจูนด้วยความมั่นคงในหัวใจของท่าน

หลวงตาเวลาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่น ท่านบอกว่า เวลาหลวงปู่มั่นท่านเล่าถึงความทุกข์ ความยากของท่าน ท่านเล่าด้วยประสบการณ์ไง เล่าให้ลูกศิษย์ฟังไง หลวงตาท่านต้องเป็นหน้า หนีเข้าข้างฝานะ ร้องไห้ ร้องไห้ถึงว่า ท่านทนทุกข์ทรมานมาขนาดนี้เชียวหรือ ท่านทนทุกข์ ทรมานมาขนาดนี้เชียวหรือ แต่ในปัจจุบันนี้ใครๆ ก็อ้างว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นๆ ลูกศิษย์หลวง ปู่มั่นแล้วทำตัวกันอย่างไร

นี่ไง เวลาจะฟื้นฟูขึ้นมา ฟื้นฟูด้วยพฤติกรรมของท่าน ฟื้นฟูด้วยความมั่นคงของท่าน ฟื้นฟูขึ้นมาด้วยการปฏิบัติของท่าน เวลาท่านปฏิบัติของท่านขึ้นมาแล้วท่านมีคุณธรรมในหัวใจ

ของท่าน ท่านมีคุณธรรมในใจของท่าน นี่ไง ธรรมเหนือโลกๆ ใจ ธรรมเหนือโลกหมายความว่า
ท่านมีคุณธรรมของท่าน ท่านมีความสุขของท่าน

เวลาพูดถึงทางโลก ทางโลกถ้ามองถึงชีวิตความเป็นอยู่ของหลวงปู่มั่น อยู่ในป่าในเขามัน
มีอะไร มีบริวาร ๘ แล้วบิณฑบาต อยู่ในป่าในเขา อยู่ในบ้านนอกคอกนา ไม่มีการซื้อขาย ไม่มี
ตลาด มีอย่างใดได้อย่างนั้น ไม่มีตลาดแลกเปลี่ยนสินค้า ยังไม่มี นี่ไง ความเป็นอยู่ของท่านๆ แต่
หัวใจที่ยิ่งใหญ่ของท่านที่มันมีคุณธรรมในหัวใจของท่าน ธรรมเหนือโลกๆ วิมุตติสุขๆ กลางคืน
เทศน์สั่งสอนเทวดา เทวดา อินทร์ พรหม

นี่ไง มนุษย์คนหนึ่ง พฤติกรรมของท่าน ความเป็นอยู่ของท่านมันมีความมั่นคงขึ้นมา ถ้า
มีความมั่นคงขึ้นมา คนก็เริ่มเข้ามาสนใจในการประพฤติปฏิบัติใจ เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
ก็กลัวเป็นกลัวตายทั้งนั้นนะ

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ธรรมเนียม ฐานที่ตั้งแห่งการงาน งานในการรื้อค้น ค้นคว้าหา
กิเลสตัดหาความทะยานอยาก ชำระล้างกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของตน เพื่ออะไร
เพื่อความสุข ความสงบ ความระงับ เพื่อความเป็นจริงใจ คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ที่มันอยู่ในหัวใจ
อันนี้ไง มันเกิดมาจากไหนล่ะ เกิดมาจากศีล สมาธิ ปัญญาไง มันเกิดมาจากการกระทำ

คูสิ เวลาหลวงตามหาบัวท่านก็ศึกษามาจนเป็นมหา คำว่า “เป็นมหา” ท่านก็ศึกษาบาติมา
ทั้งนั้นนะ เวลาไปประพฤติปฏิบัติขึ้นมา หลวงปู่มั่นท่านบอกเลย มันจะตะมันจะถึบกัน มันจะ
คาดมันจะหมาย มันจะหวังผล มันจะรื้อยแปลใจ แล้วปฏิบัติมันจะปฏิบัติยากใจ แต่ด้วยวุฒิภาวะ
ด้วยคุณธรรม ด้วยบารมีธรรมของหลวงปู่มั่นที่ท่านได้สร้างของท่านมาไง

เพราะพระมหาบัว แม่ชีแก้วท่านพูดไว้เอง ท่านเกิดตั้งแต่สมัยพุทธกาล เป็นพันธุละ เป็น
อะไรนะ นี่แม่ชีแก้วพูดไว้ในเทพหมคนะ คนมีบุญขนาดนั้น มันจะเชื่อฟังใครง่ายๆ เราก็สร้าง
ของเรามาหาศาลไซ้ไหม เราก็มีอำนาจวาสนาของเรา เราก็มีจุดยืนของเรา จุดยืนของเราที่ใคร
จะมาน้อมนำ ใครจะมาชักนำ ใครจะทำได้ถ้าคนคนนั้นไม่เห็นอกว่า ถ้าคนคนนั้นไม่มีคุณธรรม
คนคนนั้นไม่มีความยิ่งใหญ่ที่คิดว่า นี่ไง ถ้าทำสิ่งนั้นมาๆ ประพฤติปฏิบัติมา เวลาศึกษามาๆ มัน
จะตะจะถึบกัน

ในพระพุทธศาสนา ปรัชญา ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรัชญามันต้องมีการศึกษาๆ เขาศึกษามาให้
ประพุดติปฏิบัติ ถ้าศึกษามา ปฏิบัติขึ้นมา ปฏิบัติแล้วมันจะมีคุณธรรมในหัวใจ ถ้ามีคุณธรรมใน
หัวใจ ศาสนามันเจริญ เจริญตรงนั้นนะ เจริญตรงที่สังคมเขายกย่องบูชา เขายอมรับนับถือใจ เขา
นับถือด้วยคุณธรรมอันนั้นใจ เขาไม่ได้นับถือด้วยเป็นประเพณีวัฒนธรรมไป

ในปัจจุบันนี้ก็ประเพณีวัฒนธรรมอันนั้น มันถึงเสื่อมทรามลงไปเรื่อยๆ เสื่อมทรามลงไป
เรื่อยๆ จนพระจอมเกล้าฯ ท่านแยกคณะมาตั้งของท่านขึ้นมา ท่านก็รูดงค์ ท่านก็พยายาม
ชวนขายของท่าน แต่มันยังไม่ถึงเวลาของท่าน เห็นไหม

เวลาเป็นจริงๆ ขึ้นมาในใจของครูบาอาจารย์ของเราแล้ว นี่มัน ๒ ชั่วโมงคนแล้ว เวลา
หลวงปู่มันท่านจะเสียชีวิตไป ท่านพูดกันนะ “หมู่คณะจำไว้ละ หมู่คณะจำไว้ละ ท่านขาวๆ หมู่
คณะจำไว้ละ มหาดีทั้งนอก ดีทั้งในนะ” ยืนยันกันไว้ๆ ใจ ยืนยันกันไว้เพื่อให้มีที่เกาะ ให้เป็น
แนวทาง

เวลาหลวงปู่มันท่านพูด “จิตนี้แก้ยากนะ จิตนี้แก้ยากนะ ให้ประพุดติปฏิบัติมานะ ผู้เฒ่า
จะแก้ละ ผู้เฒ่าจะแก้ละ”

แต่นี้มันไม่อย่างนั้นนะ เวลาศาสนามันเจริญใจ ความเจริญ เจริญมาจากความเพียร ความ
วิริยะ ความอดุทธาหะ ความเป็นจริงในใจของครูบาอาจารย์ของเรา ไร่เราเข้ามาอาศัยพึ่งพิง มัน
อ้างไปเรื่อยแหละ

คุณติ เวลาหลวงตาท่านพูดถึงว่า เวลาหลวงปู่มัน ความอยู่ทางโลก ถ้าความอยู่ทางโลกมัน
กรรมฐานใจ คุณติ จับไข้ได้ป่วย เขาจับไข้ได้ป่วยเข้าโรงพยาบาล หลวงปู่มันยังจับไข้ได้ป่วยยัง
เข้าป่าลึกเข้าไป เวลาเขาป่วยแล้วเขาต้องฟื้นฟูร่างกาย หลวงปู่มันป่วยแล้วกินข้าวต้มกับเกลือ นี่
ท่านรักษาของท่าน

เวลาอยู่ที่เชียงใหม่ หมอเขาบอกว่า นี่ตายแล้ว ตายแล้ว

หลวงปู่มันท่านเรียกเข้าไปถามเลย หมอว่าตายไข้ไหม ไม่ตายหรอก ยังไม่ตาย ตายไม่ได้
ไม่มีตาย กลับ แล้วท่านก็ไม่ตาย ก็ฟื้นฟูมา แต่เวลาไปที่หนองฝือแล้วนะ เวลาอายุมา ไม่ต้อง
เหมือนต้นไม้มันตายคาต้น ต้นไม้มันยืนต้นตายแล้ว รดน้ำพรวนดินเท่าไรมันก็ฟื้นมาไม่ได้

หรรษา นี่เหมือนกัน ตั้งแต่วันที่ป่วยมา เราป่วยคราวนี้คราวสุดท้าย เราจะต้องสิ้นชีวิตไป นี่ไง แล้วหลวงตาท่านก็พยายามชวนชวายเป็นของท่านๆ

นี่เราจะบอกว่า ถ้าศาสนามั่นเจริญ มั่นเจริญอยู่ตรงนี้ไง มั่นเจริญขึ้นมาจากศีล จากสมาธิ จากปัญญา จากการชวนชวายเป็นของใคร

ไอ้ประเพณีวัฒนธรรมมั่นเจริญแล้วเสื่อมๆ มันก็เป็นของมันอยู่อย่างนี้ มั่นเจริญแล้วก็เสื่อม แล้วเวลามั่นเจริญขึ้นมา ลากสักการะมันมีมา ชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณขึ้นมา ใครๆ ก็เข้ามาเพื่อลากสักการะอันนั้น ใจ เขามาเพื่ออะไร

แต่ถ้าเป็นสัจจะความจริง เรามาเพื่อจะชำระล้างกิเลส เรามาเพื่อการกระทำ เราบวชมาเพื่อชวนชวายเป็นของเราเอง ถ้าเราบวชมาเพื่อเอาชวายเป็นของเรานะ อะไรมันก็ได้ สิ่งใดมันก็ได้ คุณ เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านไปไหนท่านไปคนเดียวทั้งนั้นนะ

มีตามหน้าตามหลังมันเป็นเรื่องสังคม เป็นเรื่องการประชาสัมพันธ์ทั้งนั้นนะ เรื่องโลก โลกเป็นใหญ่ๆ ใจ เวลาบวชมาแล้วก็โลกเป็นใหญ่ใจ จะไปไหนก็ต้องมีล้อมหน้าล้อมหลัง ต้องมีคนนับหน้าถือตาใจ ไอ้ที่จัดตั้งได้ทั้งนั้นนะ นั่นนะของไม่จริง

ถ้ามันของจริงๆ เขาไปไหนไปคนเดียว เวลาในวงกรรมฐานนะ ไปแบบนอแรด แรดมีคนเดียว นี่กรรมฐานถ้าไปแล้ว มันอ้างว้างแล้ว พอก้าวออกจากวัดไป อ้างว้าง บัดนี้มีเราอยู่คนเดียว เราคนเดียวที่จะรักษาชีวิตของเรา เราคนเดียวเท่านั้นที่จะรู้ข้อค้น ที่จะชวนชวายเป็นของความจริง ในใจของเรา เราคนเดียวเท่านั้นที่เผชิญกับสัจจะความจริง

นี่ไง เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไครมาเกิดกับเรา เวลาเกิดก็เกิดมาคนเดียวทั้งนั้นนะ เวลาเกิดมาแล้วก็มีญาติ มีตระกูล มีพ่อ มีแม่ มีคนนับหน้าถือตา นับหน้าถือตาขึ้นมา อบอุ่น อยู่ นั่นก็เหมือนกัน อู๋! คนนั้นช่วยเหลือ คนนี้คอยอุปฐากอุปถัมภ์ โอ๊ย! คนนี้เกื้อหนุน

ทุกคนเขาต้องการบุญกุศลทั้งนั้น เพราะในพระพุทธศาสนา บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อุบาสก อุบาสิกาเขาชวนชวายเป็นของเขา เขาหวังบุญกุศลของเขา บุญกุศลของเขา เราภิกษาจารย์มาแล้ว สิ่งที่ได้มา สิ่งนี้ฉันแล้วทำอย่างไร ฉันแล้ว นั่นนะพลังงานที่ได้มา ได้มาจากปัจจัยเครื่องอาศัยของเขา แล้วเราทำแล้วเราเข้าทางกรรม นั่งสมาธิภาวนาหรือไม่ เราเป็น

ประโยชน์กับเขาหรือไม่ ถ้าจะเป็นประโยชน์กับเขาต้องเป็นประโยชน์กับตนก่อน รักษาใจของ
ตนก่อน รักษาใจของตนได้ ประโยชน์ตนแล้วก็ประโยชน์ผู้อื่นไป

ถ้าประโยชน์ตนมันไม่มีขึ้นมา ประโยชน์คนอื่นจะได้ขึ้นมาได้อย่างไร ประโยชน์ของตน
ตนยังหาประโยชน์ของตนไม่ได้ ประโยชน์ของตน ยังหาประโยชน์ของตนไม่เจอ แล้วมันจะมี
ประโยชน์กับคนอื่นได้อย่างไร

นี่ไง เนื่อนานูญๆ ใจ เนื่อนานูญของโลก เนื่อนานูญของโลกใจ เนื่อนานูญ เราได้ เรา
หวานที่ดีแล้วมันต้องออกรวงลี ข้าวมันต้องออกรวงที่ดีขึ้นมา นี่ก็เหมือนกัน ชาวพุทธๆ ทำบุญ
กับครูบาอาจารย์ ท่านเป็นอริยบุคคลทั้งนั้น ทำบุญต้องได้บุญที่ยิ่งใหญ่ ชาวพุทธๆ เราไม่เห็นเป็น
เศรษฐีโลก

นี่ไง ยิ่งใหญ่ มันยิ่งใหญ่ บุญคือความสุขของใจ บุญคือทรัพย์สมบัติที่เป็นทิพย์สมบัติ บุญ
คือสติปัญญาของเรา ใครมีสติปัญญาที่มีความสุขนะ คนจนผู้ยิ่งใหญ่ จะจน จะทุกข์จนเจ็บใจ
ขนาดนั้น แต่หัวใจมันยิ่งใหญ่งาน หัวใจมันไม่ทุกข์ไม่ยาก เห็นไหม เห็นคนจนผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่ทุกข์
ไม่ยากแล้วมีความสุขไหม

คูสิ เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่นใจ เศษคนๆ เศษคนสอนเทวดา อินทร์ พรหมนะ
เศษคนนะ ไอ้ปัญญาชนมันสอนใคร มันให้กิเลสครอบงำ ให้กิเลสควบคุมในใจของมัน แต่คน
จนผู้ยิ่งใหญ่ รักษาหัวใจของตน อยู่ที่ไหนก็มีความสุข บุญมันอยู่ที่นี้ไง ถ้าบุญอยู่ที่นี้ นี่ไง เวลา
พูดอย่างนี้ มันพูดไปแล้วมันเป็นการพูดเสียคติโลกว่าต้องสละอย่างนั้น

มันมีนะ มีการกระทำ มีสำนักปฏิบัติเยอะมาก ใครอยากได้เป็นพระโสดาบัน มีทรัพย์
สมบัติมากขนาดไหนต้องโอนมาเป็นส่วนกลาง โอนมาให้วัด แล้วถ้าโอนมาคืออะไร คือ
สักกายทิฐิใจ ไม่ติดไม่ข้อง สอนอย่างนี้ก็มี หลายวัดมาก ถ้าใครอยากเป็นโสดาบันนะ มีทรัพย์
สมบัติเป็นของตัวเองไม่ได้ โอนมาเป็นส่วนกลางให้หมดเลย โอ้โฮ! เขาก็โอนกันนะ เออ! คนก็
เชื่อ

สรรพสิ่งโลกนี้มันเป็นอนิจจัง สิ่งที่เป็นวัตถุมันเป็นอนิจจัง มันแปรปรวนมาตลอดเวลา
เรามองคนที่จิตใจเบา จิตใจหยาบช้า ว่าอย่างนั้นเลย จิตใจไม่มีปัญญา มองได้แค่นั้น แต่ครูบา
อาจารย์ของเราท่านมองถึงจิต

จิตเวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ พอจิตเวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ก็ต้องพยายามค้นคว้าหาจิตของตนให้เจอ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติต้องค้นคว้าหาจิตของตนให้เจอ แล้วผู้ปฏิบัติไม่มีจิตหรือ ผู้ปฏิบัติไม่มีหัวใจใช่ไหม ผู้ปฏิบัติไม่มีความรู้สึกใช่ไหม มันมีทั้งนั้นนะ แต่ด้วยสถานะของความเป็นมนุษย์ใจ มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ นี่ไง เพราะสถานะความเป็นมนุษย์ คนทำชั่วมันยังไม่ให้ผลมันไง เวลามันตายไปแล้ว มันไม่มีสถานะของความเป็นมนุษย์ ไม่มีสถานะของเวลา ๒๔ ชั่วโมง เวลาเกิดในนรกอเวจี เกิดเทวดา อินทร์ พรหม มันไปอีกอย่างหนึ่ง ฉะนั้น ถ้ายังค้นคว้าหาหัวใจของตนไม่เจอ มันจะทำอะไร

แล้วโอนสมบัติฯ สมบัติมันเป็นเรื่องโลกๆ สมบัติมันเป็นเรื่องภายนอก ไอ้กิเลสตัณหา ความทะยานอยากนี่สิ นี่เขาอยากสละตรงนี้ ถ้าอยากสละตรงนี้ แล้วใครจะเป็นผู้สละล่ะ ถ้าจิตไม่เป็นผู้สละ ใครจะเป็นผู้สละ นี่คิดเอา

โอย! ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มรรค ๘ ผล ๘ โอ้อโฮ! รู้หมดเลย รู้วิธีการทำให้เป็นพระอรหันต์ได้หมดเลย แต่ไม่ได้เป็น เพราะมันทำไม่เป็น มันทำไม่ได้ ปริยัติ ปฏิบัติ นี่ไง คันถุระ วิปัสสนาธุระ ถ้าวิปัสสนาธุระ

เขาศึกษามา ศึกษามาเป็นคันถุระ ศึกษาเพื่อสืบทอดพระพุทธศาสนา สืบทอดไว้ให้คนที่ฉลาด ให้คนที่มีความปัญญาค้นคว้าเพื่อประโยชน์ของเขา นี่ไง เวลาเขาวชนมาบวช มาบวชเป็นพระ บวชเป็นพระพ่อแม่ได้ ๑๖ กัป เพราะอะไร เพราะไปคำจูนศาสนา ไอ้ลูกเข้ามา เข้ามาสืบทอดศาสนา ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานมา พระสงฆ์เรายังไม่ขาดช่วง ถ้าขาดช่วง คุณติ ยุคเลื่อมๆ สมัยลังกาวงศ์ไม่มีพระ ก็สยามวงศ์นี่ไปบวชให้ ไปทำให้ เวลาสยามเลื่อม ลังกาวงศ์ จากลังกาก็มาส่งเสริมกัน นี่ตั้งแต่สมัยพุทธกาลมา พระเราสืบทอดกันมาถึงจะบวชกันมาได้ ถ้าบวชกันมาได้

นี่เราเอาลูกมาบวชๆ บวชนี่เพื่อคำจูนศาสนา พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป คำจูนศาสนา ถ้าเขาประพฤติปฏิบัติของเขา ถ้าเขาได้สัจจะความจริงของเขาขึ้นมาในหัวใจของเขา มันจะเขาจะเป็นศากบุตรด้วยความจริง

เวลาเขาบวชมาแล้วเป็นสมมุติสงฆ์ๆ บวชมาเป็นสมมุติคำจูนศาสนา คำจูนศาสนาก็เหมือนสวน ของกุฎา มดแดงมันเฝ้ามะม่วง มันหวงมากเลย แต่เจ้าของสวนสอยไปหมดเลย มดแดงมันได้แต่ตอมอยู่นั่นนะ

นี่ก็เหมือนกัน ของกูๆ มาสืบทอดศาสนาๆ เราก็มาสืบทอดเป็นสมมุติสงฆ์ไง ถ้าเราปฏิบัติตามความจริง ปรีชาปฏิบัติ ปฏิบัติ วิปัสสนาธุระ ถ้าวิปัสสนาธุระ ใครเป็นคนวิปัสสนา แล้วธุระมันเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้ามันหาจิตของมันไม่เจอ จิตของมันไม่ยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันจะเป็นศีลสมาธิ ปัญญา มันจะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากภาวนาได้อย่างไร

ที่มันศึกษามาๆ ความทรงจำธรรมวินัยไว้ เวลาเขาพูดถึงพุทธพจน์นะ ถูกต้อง เวลาพูดนะ อังอิงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าความรู้ของเราไม่มี มันก็นกแก้วนกขุนทองไขนกกแก้วนกขุนทองมันพูดได้ทั้งนั้นนะ แต่มันไม่เข้าใจสาระความเป็นจริง มันพูดได้ทั้งนั้น มันพูดจากความจำ มันพูดจากเจ้าของสอนมัน ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็มาวิเคราะห์หวัจยกัน วิเคราะห์หวัจยกันได้แค่นั้น

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา ศาสนามีเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ เวลายุคเสื่อม ครูบาอาจารย์ของเราพาผู้คนให้มันเจริญขึ้นมา เวลามันเจริญขึ้นมา เจริญขึ้นมาในสังคม มันคงในสังคม ผู้ที่เข้ามาถกถวญ ผู้ที่เขาเข้ามาหาผลประโยชน์ของเขา ศาสนาเจริญมันก็ลาภมีสักการะ มีสิ่งที่เขาจุนเจือ เอาแค่นั้นใช้ไหม

แต่ความจริงๆ ของเรา คุณิ กษัตริย์ในสมัยพุทธกาลบวชแล้ว “สุขหนอๆ” เขาทั้งหมดเลย อยู่โคนไม้มีความสุขๆ ให้มันเป็นจริงขึ้นมา

ไฉน โทษนะ ไม่ใช่คัดจริต อวดว่าเป็นกรรมฐาน สุขหนอๆ สุขหนออะไร เบื้องหลังจะหลอกลวงเขาอยู่นั่น

นี่ไง ถ้ามันสุขให้มันสุขจริง รักษาหัวใจให้ได้จริง ถ้ามันเจริญ ให้มันเจริญที่นี่

ถึงพุทธกาล เราภูมิใจกันนะ ถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง แต่เราก็ภูมิใจจริงๆ นะ เราภูมิใจเพราะเรามีครูมีอาจารย์ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ จะสั่งสอนมาได้อย่างไร ความรู้ความเห็นเราก็ไปอย่างหนึ่ง แล้วความรู้ความเห็นของเรา เราปฏิบัติไปมันส่งออกทั้งนั้นนะ โดยธรรมชาติของมัน มันส่งออก มันรู้เห็นโดยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก เพราะกิเลสมันหลอกล่อไปก่อน ใ้รู้ให้เห็นอย่างนั้น แล้วก็บอกนี่เป็นธรรมๆ เป็นธรรมเพราะอะไร เป็นธรรมเพราะ

มันเทียบเคียงในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะหลอกลวง มันจะชักจูงทำให้เสียหาย

เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะพลิกกลับขึ้นมา เห็นไหม เวลาคนรู้คนเห็นขึ้นมา แล้วครูบาอาจารย์บอกไม่ใช่ว่า โอ๊ย! มันได้เถียงนะ ส่วนใหญ่แล้วพระบวชใหม่ๆ จะบอกว่าครูบาอาจารย์โง่ โอ๊ย! ไม่เคยเผชิญกับโลกเลย จะรู้ได้อย่างไร ไอ้ฉันเพิ่งมาจากโลก ฉันเก่ง แต่ไม่รู้ว่ำนั่นนะ กิเลสท่วมหัว

เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะสอน สอนอะไร สอนให้หักมุม ให้หันกลับ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือทวนกระแสดับเข้าไปสู่อวิชชา อวิชชาอุปจายา สงขาร่า เพราะความไม่รู้มันโง่งงแต่คุณ คนที่ไม่รู้แล้วโง่งงแต่คุณ มันไปศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันไปหยาบฉวยมา พอไปหยาบฉวยมา เหมือนคนปามีปิ่น นากลัวมาก คนโง่มีปิ่น นักเลงมีปิ่น เอาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแสวงหาผลประโยชน์

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเราที่ดีที่เราเข้าไป ใครไปประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ จะบอกว่า โอ๊ย! พระนี่โง่ อาจารย์เราโง่มาก อาจารย์เราไม่มีปัญญาเลย อาจารย์เราไม่มีสติปัญญานั้นนะ...เขาได้เข้าไปเผชิญกับอวิชชา เข้าไปเผชิญกับความไม่รู้ในใจของตน เขาพยายามจะบอกเรา เขาพยายามจะใช้อุบาย บอกตรงๆ มันจะเกิดทิฏฐิมานะ เพราะอาจารย์โง่ แล้วจะมาสอนกูอีก กูจะฟังได้อย่างไร กูนี้ฉลาดกว่า ทิฏฐิมันท่วมหัว

ครูบาอาจารย์ท่านใช้อุบายพลิกแพลงจนกว่าจิตดวงนั้น พอจิตมันสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิตตามความเป็นจริง มันฝึกหัดใช้ปัญญาของมัน มันจะเกิดภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ปัญญาเกิดจากสติ เกิดจากสมาธิ เกิดจากปัญญาในปัจจุบัน ปัจจุบันขณะจิตนั้น เวลามันพิจารณาไป โอ้โฮ! โอ้โฮ! กูเองต่างหากโง่ กูนี้มันแสนโง่ กูนี้โคตรโง่ อาจารย์กูฉลาดกว่าเยอะ เพราะอาจารย์กูฉลาดกว่าเยอะไง หลวงตาเวลาท่านสำเร็จท่านถึงกราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รู้ได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร เวลามันกราบ มันกราบถึงความมหัศจรรย์อันนั้นนะ

เวลากิเลสมันท่วมหัวนะ มันจะมีทิฏฐิมานะว่ามันฉลาดปราษฎ์เปลื้อง วันใดมันไปเห็นกิเลสของมัน มันจะเศร้าใจว่ามันแสนโง่ แสนต่ำทราม ยังอวดว่าตัวเองฉลาด วันใดที่มันเห็นนะ มันเศร้าใจ เศร้าใจจนมันพิจารณาของมันได้ นี่ปัญญาอย่างนี้ๆ พระพุทธศาสนาเจริญ เจริญที่นี้

กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญ เจริญที่นี้ เจริญด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา เจริญด้วยมรรคด้วยผล
เจริญเข้ามาในใจครูบาอาจารย์ของเรา แล้วก็เจริญขึ้นมาในหัวใจของชาวพุทธ ชาวพุทธมีเมตตา
ธรรม ชาวพุทธมีน้ำใจต่อกัน ชาวพุทธสังฆธรรม มีศีลธรรมในหัวใจ ศาสนาเจริญตรงนี้ ไม่ใช่
เจริญที่วัตถุ ไม่ใช่เจริญที่ยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่ใช่เจริญเพราะลูกศิษย์มาก มีคนล้อมหน้าล้อม
หลัง ไม่ใช่เอวัง